

Mathildes historie med en blodprop i hjernen

Den 1. juli 2020 vågnede jeg op med en underlig følelse i hovedet. Jeg tænkte ikke så meget mere over det, andet end at jeg måtte op og i gang, fordi jeg senere havde en aftale med en veninde. Jeg går ud og tisser, men får da jeg rejser mig en underlig fornemmelse af, at jeg er ved at besvime. Derefter husker jeg ikke så meget, men min kæreste der var hjemme, har fortalt mig, at jeg sagde en underlig skrigende lyd. Han kommer ud og hjælper mig ind i sengen. Her husker jeg en sjov følelse af, at jeg ikke rigtig kan mærke min krop. Faktisk meget lig den følelse, jeg har oplevet, de gange jeg har drukket for meget alkohol. Men det havde jeg ikke. Jeg oplevede til gengæld en panisk følelse af, at jeg ikke rigtig var til stede i min krop. En ambulance kommer, og jeg bliver kørt til Amager Hospital. Her bliver jeg undersøgt på kryds og tværs. Det skal dog siges, at dele af dette er noget, jeg har fået genfortalt ad flere omgange, fordi jeg ikke selv husker det så tydeligt. Jeg kan godt huske, at jeg har været på Amager Hospital, men jeg har intet begreb om hvor lang tid. På Amager Hospital laver de en CT-scanning af mit hoved, og de sender også billederne til Rigshospitalet. Pludselig går det stærkt, og jeg bliver kørt med fuld udrykning til Rigshospitalet, for de har set noget, der kunne være en blodprop. Her foretager de en MR-scanning. Mens jeg ligger inde i MR-scanneren ser jeg, at der kommer flere og flere sundhedsfaglige ind, der kigger på computeren. Jeg er på dette tidspunkt mere til stede, end jeg hidtil har været. Jeg husker, at jeg ligger inde i MR-scanneren og mærker en finurlig følelse af ro, at jeg jo har haft et skønt liv, og at det er okay, hvis det aldrig bliver det samme igen. Jeg kommer ud af MR-scanneren og ind på en stue. Lidt efter kommer lægen ind, hun fortæller mig, at jeg har haft en forbigående blodprop i hjernen. På det her tidspunkt er det blevet eftermiddag.

Efter konstateringen af blodproppen bliver jeg overflyttet til Glostrup hospital, hvor jeg de næste dage bliver undersøgt yderligere, da de skal finde årsagen til blodproppen. Den del havde jeg det hele tiden helt fint med. Jeg håbede, at de kunne finde ud af, hvad der var sket, så det ikke skete igen. Men det var også på Glostrup hospital, at de svære tanker meldte sig. Min venstre tommelfinger hang og dinglede, lige meget hvor meget jeg prøvede at bevæge den. Og endnu mere mærkeligt var det, da jeg kiggede mig selv i spejlet og så, at venstre side af mit ansigt slet ikke lignede mit ansigt. Det var lamt. I mit hoved følte det hele meget velfungerende, men da jeg skulle have foretaget tests hos neuropsykologen, blev jeg nervøs. Hvad nu, hvis jeg i virkeligheden ikke kunne så meget kognitivt, som jeg havde kunne? Var det overhovedet muligt at starte min kandidatuddannelse? Skulle jeg ændre mit liv? Undersøgelsen hos neuropsykologen gik fint, men han kunne jo ikke fortælle mig, hvad jeg skulle gøre med mit liv. Jeg husker, at det ærgrede mig.

På Glostrup hospital blev jeg også præsenteret for min nye følgesvend. Hjernetrætheden. Jeg sov meget og slappede meget af. Den skulle vise sig at være den største udfordring efter blodproppen, for min tommelfinger kunne jeg kort efter bevæge igen, og mit ansigt begyndte langsomt at ligne sig selv igen. Men hjernetræthed og en drøm om at starte studie den 1. september blev for mig et udfordrende match. Min mor pointerede flere gange, at hun syntes den drøm skulle pakkes væk, og at jeg i stedet skulle fokusere på at komme ordentligt oven på igen, og lære min nye situation at kende. Midt i al den her tvivl begyndte jeg at google og google og google. Selvom jeg som 26-årig ikke er den typiske person, der bliver ramt af en blodprop i hjernen, så tænkte jeg, at der da

måtte findes nogen på min egen alder, der også bare gerne ville tilbage til det normale liv med studie, venner og hvad der dertil ellers hører. Jeg fandt aldrig rigtigt det, jeg søgte.

Jeg startede til ergoterapeut den sommer, hvor jeg fik hjælpemidler, råd og vejledning til, hvordan jeg skulle lære at håndtere hjernetrætheden. Det føltes som at træne op til et maraton. Og samtidig var det rart at få at vide, at jeg ikke blot var skør, men at den underlige følelse af træthed og uoverskuelighed er en del af hjernetrætheden. I løbet af sommeren blev jeg bedre og bedre til at håndtere min hjernetræthed. Og jeg beslutter, i samråd med min kæreste, at jeg skal prøve at starte op på mit studie efter sommerferien. Min mor syntes, at den plan var bindegal, og min svigermor ligeså. Men vi kastede os ud i det, for jeg kunne jo altid sygemelde mig, hvis det ikke kunne lade sig gøre. Det lykkedes mig at komme igennem semesteret, men jeg lavede heller ikke meget andet, end at studere, sove og gå til ergoterapeut. Og aftensmaden var oftest rugbrødmadder eller retter fra fryseren, som min mor havde lavet. I dag har jeg det godt, og jeg har fået bugt med hjernetrætheden, selvom noget af mig altid vil være forandret ovenpå den oplevelse.

Jeg fortæller min historie fordi jeg gerne vil være den, du som ung eller forælder kan tale med. Det manglede jeg selv, da jeg pludselig stod i en ukendt situation med en masse bekymringer. Jeg ved, at man føler sig alene med tankerne og usikkerheden, og at der kan opstå et behov for at tale med nogen, der har været igennem det samme, som man selv står i. Det vil jeg gerne tilbyde.